Розділ 18

Розділ 18
ДИВНІ ВІДКРИТТЯ

Джорджа вже вигвинчувала один з останніх шурупів, коли у двері постукали. Вона здригнулася й застигла на місці. Дівчина не відповіла, бо боялася, що це Блок чи пан Ленуар.

Їй відлягло, коли вона почула голос Джуліана:

— Джорджо! Ти там?

Джорджа підбігла до дверей і відчинила їх. Здивовані хлопці увійшли до кімнати, а слідом за ними — Енн і Мерібел. Джорджа зачинила й знову замкнула двері.

— Пан Барлінґ кудись поїхав і замкнув свій будинок, — повідомив Джуліан. — Отакої! Що ти тут виробляєш, Джорджо?

— Відгвинчую сидіння, — сказала Джорджа й розповіла про знайдений на підлозі шуруп.

Збуджені діти стовпилися навколо неї.

— Молодець, Джорджо! — сказав Дік. — Дозволь-но я вигвинчу останній шуруп.

— Ні, дякую. Я сама! — не погодилася Джорджа.

Вона вигвинтила останній шуруп і підняла сидіння. Воно легко піддалося.

Діти несміливо зазирнули всередину. І що ж там? Але, на їхній подив і на жаль, вони не побачили нічого, окрім порожняви. Виходить, загадкова банкетка було лише звичайним ящиком з пригвинченим для зручності сидінням.

LIVEWORKSHEETS

— Дуже шкода! — сказав Дік, опустивши сидіння. — Напевно, Джорджо, ніхто не загвинчував сидіння. Це тобі привиділося.

— Ні, не привиділося, — відрубала Джорджа й знову підняла сидіння, залізла всередину й потупцяла там.

Несподівано почулося рипіння, і раптом дно банкетки подалося вниз, наче люк на завісах!

Джорджі перехопило дух, і вона вхопилася за край ящика й повисла на мить у повітрі, дриґаючи ногами, а тоді так-сяк вибралася з банкетки. Діти мовчки дивилися вниз.

Там була чимала яма, метра три завглибшки. Унизу вона ніби розширювалася, й там, безсумнівно, починався таємний хід до одного з підземних тунелів, якими був пронизаний пагорб. Цей хід міг навіть вести до будинку пана Барлінґа!

— Ви тільки-но погляньте! — вигукнув Дік. — Хто б міг подумати! Закладаюсь, навіть друзяка Смоляний нічого про це не знав.

— Спустимося туди? — запропонувала Джорджа. — Подивимось, куди веде цей хід? Може, знайдемо там Тіма.

Тут почулося, ніби хтось спробував повернути ручку дверей. Але вони були замкнені! Потім пролунав нетерплячий стукіт у двері, і чоловічий голос різко гукнув:

— Гей, чому двері замкнені? Відчиніть негайно! Що ви там робите?

— Це батько! — прошепотіла Мерібел, зробивши великі очі. — Краще відчинити двері.

Джорджа одразу тихо опустила сидіння. Вона не хотіла, щоб пан Ленуар дізнався про їхнє відкриття. Двері відчинили, і пан Ленуар побачив, що діти стояли й сиділи на банкетці.

LIVEWORKSHEETS

— Я серйозно поговорив із Блоком, — сказав він. — Як я і думав, він нічого не знає про всі ці дивні події. Він був украй здивований, почувши про сигнали з вежі. Але він не думає, що це пан Барлінґ. Він вважає, що це радше якась змова проти мене.

— Отакої! — сказали діти й подумали, що вони б так легко не вірили Блоку, як пан Ленуар!

— Блок дуже засмутився, — вів далі пан Ленуар. — Він справді прихворів, і я наказав йому перепочити, доки ми вирішимо, що робити далі.

Діти подумали, що Блок цим не вельми перейматиметься. Вони одразу запідозрили, що він не відпочивати збирається, а займатися своїми оборудками.

— На мене зараз чекають деякі справи, — зауважив пан Ленуар. — Я телефонував до поліції, але, на жаль, інспектора на місці нема. Він негайно зателефонує мені, щойно повернеться. І, будь ласка, утримайтеся від пустощів, поки я не закінчу роботу.

Діти пропустили це побажання повз вуха, і промовчали. Пан Ленуар своїм звичаєм раптом їм усміхнувся, гигикнув і пішов.

— Піду-но я в кімнату Блока й подивлюсь, чи він справді там, — мовив Джуліан, щойно пан Ленуар вийшов з кімнати.

Хлопець пішов у те крило, де були відпочивальні челяді, й тихенько зупинився перед дверима кімнати Блока. Вони були прочинені, й крізь щілину Джуліан міг зазирнути до неї. Він бачив контури тіла Блока на ліжку і темну пляму, що мала бути його головою на подушці. Штори були зсунуті, але світла лишалося достатньо, щоб усе бачити.

Джуліан хутко повернувся до друзів.

LIVEWORKSHEETS

— Усе гаразд, він у ліжку, — сказав він. — Маємо трохи часу. Ну що, спробуємо злізти вниз до ходу під банкеткою? Мені кортить побачити, куди він веде!

— Авжеж! — погодилися всі.

Але стрибати вниз на три метри непросто, бо можна й розбитися! Джуліан стрибнув першим і не дуже вдало. Він гукнув Дікові:

— Дістань мотуз і прив'яжи його там до чогось, щоб усі спустилися по ньому й не завдали собі шкоди.

Але щойно Дік рушив по мотузку, Джуліан знову гукнув:

— Усе гаразд! Я щось побачив. Тут по обидва боки ями є заглибини, куди можна ставити ногу або чіплятися рукою. Спершу я їх не помітив. Це допоможе вам спуститися.

І всі почали по одному спускатися, намацуючи ногами й руками заглибини. Джорджа одну-дві заглибини пропустила, почала хапатися руками за повітря і врешті-решт гепнулася на дно, але не дуже забилася.

Як вони й припускали, хід вів до ще одного потайного проходу під будинком, але в ньому були сходинки, і незабаром діти опинилися на глибині набагато нижче рівня фундаменту будинку й зупинилися перед лабіринтом тунелів, що пронизували товщу пагорба.

— Послухайте, далі йти не можна, — мовив Джуліан. — Ми заблукаємо. З нами немає Смоляного, а Мерібел на цьому не тямить. Блукати навмання небезпечно.

Зненацька з тунелю ліворуч долинуло відлуння кроків. Діти сахнулися в тінь, а Джуліан вимкнув ліхтарик.

— Їх двоє! — прошепотіла Енн, коли з тунелю вирину-ли дві постаті. Один — високий, худорлявий, а другий... авжеж, другим був Блок! Якщо не Блок, то його копія.

LIVEWORKSHEETS

Чоловіки тихо перемовлялися. «Який же це Блок, якщо цей чоловік добре чує? Блок же спить у ліжку. Хвилин десять тому Джуліан на власні очі бачив його там. Отже, існує два різних Блоки?» — думала Джорджа, стверджуючись у своїх попередніх здогадах.

Чоловіки зникли в іншому тунелі, і яскраве світло їхніх ліхтарів поволі щезло. Долинали тільки відгомони їхніх голосів.

— Підемо за ними? — спитав Дік.

— Звичайно, ні, — відповів Джуліан. Ми можемо їх загубити й загубитися самі! А раптом вони обернуться й побачать нас? Нам тоді буде непереливки!

— Я певна, що перший — то пан Барлінґ, — сказала Енн раптово. — Обличчя я не розгледіла, бо світло на нього не падало... але дуже він подібний до пана Барлінґа... такий же високий і худорлявий!

— Але ж він десь поїхав, — згадала Мерібел.

— Начебто поїхав, — сказала Джорджа. — Якщо ми бачили його, то він уже встиг повернутися. Цікаво, куди вони пішли... гадаєте, пішли до мого батька й Смоляного?

— Цілком можливо, — припустив Джуліан. — Ходімо, повернімося до кімнати. Ми не можемо самі блукати по цих старих тунелях. Вони тягнуться на багато миль — то вгору, то вниз, то кругаля... може, навіть, до маршів спускаються. Якщо ми загубимося, то дороги назад не знайдемо.

Вони обернулися, щоб іти назад. Піднялися сходами й опинилися на дні ями під банкеткою. Вилізти нагору, користуючись заглибинами у стінках, було нескладно.

Незабаром друзі були вже в кімнаті й раділи сонячному світлу з вікна.

LIVEWORKSHEETS

— Я зараз позакручую шурупи, — сказав Джуліан, беручи викрутку й опускаючи сидіння. — Якщо прийде Блок, він не здогадається, що ми знайшли цю схованку. Я переконаний, що це він відгвинчував шурупи, щоб пан Барлінґ потрапив до кімнати, а тоді знов позагвинчував, щоб ніхто ні про що не дізнався.

Хлопець хутко позагвинчував шурупи. Тоді поглянув на годинник.

— Час на обід, а я добряче зголоднів. Шкода, що нема тут Смоляного... і Тіммі, — сказав Джуліан. — Цікаво, чи Блок іще в ліжку... чи блукає по тунелях. Піду зазирну до кімнати.

Він незабаром повернувся спантеличений.

— Він досі там, у ліжку. Дивовижа!

Блок на ланч не прийшов. Сера сказала, що він просив його не турбувати, якщо сам не прийде.

— У нього страшенний головний біль, — пояснила вона. — Може, до вечора він оклигає.

Їй дуже хотілося побалакати з дітьми про все, але діти вирішили нічого їй не розповідати. Вона була дуже милою і подобалася їм, але наразі вони нікому у Вершині контрабандистів не довіряли. Тож Сера нічого у них не вивідала й пішла ображена.

Після обіду Джуліан спустився, щоб поговорити з паном Ленуаром. Йому здавалося, що навіть за відсутності інспектора поліції слід повідомити про все ще когось. Він дуже хвилювався за дядька Квентіна і Смоляного. А ще Джуліан підозрював, що пан Ленуар збрехав про відсутність інспектора, аби виграти час.

У пана Ленуара був вельми роздратований вигляд, коли Джуліан постукав до кабінету.

LIVEWORKSHEETS

- **Перш ніж читати далі, подумайте, як це можливо? У Блока є клон? Яким способом він опиняється у двох місцях одночасно?**

— А, це ти! — сказав він, побачивши хлопця. — А я гадав, що Блок. Я весь час видзвонюю його, та ба! У його кімнаті лунає гучний дзвінок, і казна-чому він не підходить. Я хочу, щоб він пішов зі мною до поліційного відділку.

«Чудово!» — подумав про себе Джуліан. А вголос сказав:

— Зараз піду й поквaплю його, пане Ленуар! Я знаю, де його кімната.

Джуліан побіг сходами нагору, на невеликий сходовий майданчик, звідки чорний хід вів до кімнат челяді. Він відчинив двері кімнати Блока.

А той собі любісінько спав у ліжку! Джуліан голосно гукнув, а тоді згадав, що Блок глухий. Хлопець підійшов до ліжка й безцеремонно поклав руку йому на плече, що опуклилось під простирадлом.

Плече виявилось напрочуд м'яким! Джуліан відсмикнув руку і придивився. І тут він відчув справжній шок!

У ліжку Блока не було! Там лежала якась велика куля, пофарбована в чорний колір, щоб здалеку її можна було прийняти за голову, доверху вкриту простирадлом, і коли Джуліан відкинув укривало, то замість Блока побачив велику натовчену подушку, покладену так, ніби це людське тіло!

— Ось що встругує Блок, коли хоче кудись вислизнути, удаючи водночас, ніби він на місці! — вигукнув Джуліан. — Тож у тунелі ми таки бачили Блока, й напевно саме Блока бачила Джорджа, зазираючи у вікно до пана Барлінґа! І зовсім він не глухий. Він дуже розумний, підступний, дволикий і брехливий негідник!

LIVEWORKSHEETS